

Bohoslužba 25. február 2024

„Všetko čo mám, Ti dám...”

Piesne: 187 570 554 551

Suma ev.: Fil 2,5-11

Zmýšľajte medzi sebou tak, ako Kristus Ježiš: On, hoci mal Božiu podobu, svoju rovnosť s Bohom nepovažoval za korisť, ale zriekol sa jej, keď vzal na seba podobu služobníka a stal sa podobný ľuďom a podľa vonkajšieho zjavu bol pokladaný za človeka, ponížil sa a stal sa poslušným až na smrť, a to smrť na kríži. Preto ho Boh nad všetko povýšil a dal mu meno nad každé meno, aby sa pri mene Ježiš zohlo každé koleno tých, čo sú na nebi, na zemi aj v podsvetí a aby každý jazyk vyznával na slávu Boha Otca: „Ježiš Kristus je Pán.”

Lekcia: Jn 12,1-11

¹ Šesť dní pred Veľkou nocou prišiel Ježiš do Betánie, kde býval Lazár, ktorého vzkriesil z mŕtvych. ² Pripravili mu tam hostinu. Marta obsluhovala a Lazár bol medzi tými, ktorí s ním stolovali. ³ Mária vzala libru vzácnnej voňavej masti z pravého nardu, natrela Ježišovi nohy a poutierala mu ich svojimi vlasmi. A dom sa naplnil vôňou myrhy. ⁴ Tu jeden z jeho učeníkov, Judáš Iškariotský, ktorý ho mal zradiť, povedal: ⁵ „Prečo nepredali túto masť za tristo denárov a nedali ich chudobným?” ⁶ Ale to nepovedal preto, že mu šlo o chudobných, ale preto, že bol zlodej, a pretože mal pokladničku a brával z toho, čo do nej vkladali. ⁷ Ježiš však povedal: „Nechaj ju, urobila to na deň môjho pohrebu! ⁸ Veď chudobných máte vždy so sebou, ale mňa nemáte vždy.“ ⁹ Medzitým sa veľký zástup Židov dozvedel, že Ježiš je tam, a prišli nielen kvôli nemu, ale aj preto, aby videli Lazára, ktorého vzkriesil z mŕtvych. ¹⁰ Veľkňazi sa teda dohodli zabiť aj Lazára, ¹¹ pretože pre neho mnohí Židia odchádzali a uverili v Ježiša.

Modlime sa:

Otče náš nebeský, ďakujeme Ti, že naša duša môže hľadať pokoj a odpočinok v Tvojej blízkosti. Tak sme tu pred Tebou, aby si nás svojim slovom sýtil, veď je to jediný zdroj našej sily a útechy.

Je pre nás nepochopiteľné, že napriek všetkej našej biede a nehodnosti páčilo sa Ti, aby si nás k sebe pozýval a preto si poslal Ježiša Krista, aby nás hľadal a našiel. Ďakujeme Ti za túto lásku, pred ktorou sa skláňame a v pokore prosíme, aby si nás aj teraz obdaril triezvosťou a vedením Tvojho Ducha svätého, aby sme vedeli prijímať Tvoje duchovné dary v ich plnosti.

Vyznávame, že nie sme takí vytrvalí, oddaní a spoľahliví, akých by si nás chcel mať. Často sme zbalelí, pokúšateľní a aj zlyhávame tam, kde by sme mali pevne stáť alebo Ťa vyznať. Toľko vecí pokazíme, toľko príležitostí zostane nevyužitých; mlčíme kedy by sme mali hovoriť a nie sme ticho, kedy by sme mali mlčať. Odpusť za všetko, za čo sa aj sami hanbíme.

Teraz však zmúkneme pred Tebou, aby si prehovoril. Nech nás Tvoja zvesť vedie k náprave života a k nasledovaniu Pána Ježiša Krista tak, ako nám Ho dávaš i dnes poznať. Prosíme Ťa v Jeho mene, vypočuj nás. *Amen*

„Mária vzala libru vzácnej voňavej masti z pravého nardu, natrela Ježišovi nohy a poutierala mu ich svojimi vlasmi. A dom sa naplnil vôňou myrhy.“ Jn 12,3

Milí Bratia a milé Sestry!

Pán Ježiš prichádza do **Betánie**, kde vzkriesil a vrátil do života brata Márie a Marty, Lazára, ktorého mal rád. Jeho prítomnosť je veľkou udalosťou; zide sa tam veľký zástup, aby Ho videli a tiež aj Lazára. To sa nepozdáva židovským duchovným vodcom. Veľkňazi sa dohodnú na zabití nielen Ježiša, ale už aj Lazára, však on je **živým svedectvom** udalosti, pre ktorú mnohí uverili v Pána.

Odohráva sa to šesť dní pred Veľkou nocou. Hľa, takéto **zmýšľanie**, takýto duch panuje v srdciach vodcov ľudu. Avšak nie je možné si nevšimnúť, že nie len ich reakcia je taká čudná. Pri tomto pokojnom stolovaní sa ukáže zvláštnosť aj v účastníkoch tohto obecnstva.

Na povrchu je všetko v poriadku, je tu pekné pohostenie, každý vie svoju úlohu, ani Marta nenalieha, aby jej Mária pomohla. V tomto spoločenstve panuje radosť z toho, že Lazár žije. Ale... Ale len dovtedy, kým sa neudeje niečo, čo vynesie na povrch zmýšľanie niektorých. **Zmýšľanie**, ktoré sa líši od Ježišovho.

Bratia a Sestry, nie náhodou sme počuli na úvod ako sumu evanjelia hymnu z listu apoštola Pavla Filipanom. Vskutku suma evanjelia je o tom, že Boží Syn sa vzdal všetkej svojej slávy, svojho práva a vzal na seba náš osud, stal sa jedným z nás, aby svojou smrťou na kríži učinil zadosť za naše viny ako Baránok Boží.

Ak sa v tomto pašijnom období spomína pôst, tak to bol pôst Ježiša Krista pre nás. Zriekol sa – a to dobrovoľne – toho, čo mu patrilo, aby sme my mohli získať to, čo by nám inakšie nikdy nemohlo patriť. Vzdal sa všetkého, aby nás mohol obdariť. Ako **pravý pôst** je práve aj podľa starého zákona venovať sa s láskou biednym a odkázaným:

„Toto je pôst, ktorý sa mi páči: Uvoľňovať nespravodlivo nasadené putá, rozlámať jarmo otroctva, prepustiť utláčaných na slobodu a rozbiť každé jarmo, lámať svoj chlieb hladujúcemu, zaviesť do domu biednych tulákov. Preto, keď uvidíš nahého, zaodej ho a pred svojím príbuzným sa neskrývaj“. (Iz 58,5-7)

Pán Ježiš **prišiel a obetoval sa**, aby toto jarmo hriechu z nás sňal, aby nás oslobodil od bremena, pre ktoré by sme slobodu nepoznali. Je to dôkaz Jeho lásky, ktorou nás uprednostnil a považoval za dôležitejších ako seba. Jeho pôst, Jeho obeť, Jeho prejav nepochopiteľnej lásky. Ako to vnímame? **Ako** sa nás to dotýka? V našom príbehu z Betánie to takto vnímala Mária. Aj dala dôkaz svojej lásky a vďaky. A tento dôkaz bol prijatý nepochopene a rozporupne.

Totíž „Mária vzala libru vzácnej voňavej masť z pravého nardu, natrela Ježišovi nohy a poutierala mu ich svojimi vlasmi. A dom sa naplnil vôňou myrhy.“ Mária je pani domu. To čo predviedla, je **v medziach normy** – čo sa týka poctenia hostí, čiže umytia ich nôh pri privítaní. Nie je tu zmienka o tom, či sa tak stalo na úvod, ale bolo to bežné. Už **menej bežné** bolo, že pri hostine, ktorej sa zvykli zúčastniť len muži, by obsluhovali ženy – Ježišovi to však neprekáža, **On prijíma aj ženy** do spoločenstva svojich učeníkov. To, čo je tu už nad rámec, je dvojitá vec: jednak že Mária tu používa veľmi drahú vonnú masť, a jednak že Ježišove nohy utiera svojimi vlasmi.

To už nie je bežné, ale čudné, až neslýchané. Jej správanie však nevyvolá rozruch, pohoršenie, komentáre a poznámky. Prítomným prekáža niečo iné. **Vzácná masť** z pravého nardu. Ten získavali z koreňa istej himalajskej rastliny, čo už naznačuje jeho cenu. Nard používali pri chrámových obetách. Je to dar, ktorý Mária venuje Ježišovi, ako prejav svojej hlbokjej lásky a oddanosti.

Judášovi prekáža a zrejme aj iným to, **do čoho im nič nie je**. Je to následkom toho, že sa na veci pozerajú optikou peňazí. A pokrytecky. Také srdce nie je naplnené láskou k Ježišovi, ale láskou k peniazom. Totíž Judáš sa hneď odvoláva na núdzných chudobných a vyčíslil sumu – ročný zárobok nádenníka. Tento argument ako neskôr vidíme, vôbec neobstojí. Sám Pán Ježiš sa ozve proti tomuto zmýšľaniu.

Totíž to celé vlastne **sa týkalo jedine Jeho**. A On tento prejav lásky a vďaky prijal s najväčšou samozrejmosťou. Zastáva sa Márie a chamtivých, ktorí by radi rozdávali z toho čo im nepatrí, odkáže na fakt, že chudobní sú vždy medzi nimi, môžu im hocikedy preukazovať dobročinnosť – a to aj z vlastného!

Ona to však „urobila na deň môjho pohrebu“ – hovorí Pán. Skutočne by Mária myslela na Jeho blížiacu sa smrť a preto to urobila? Nie, to sotva, nikto na to nemyslel. Veď keď sa to skutočne stalo, boli učenici tak zaskočení, dezorientovaní, že sa z toho nevedeli spamätať! Nie, Mária len konala, **ako jej srdce diktovalo**, pretože Ježiš pre ňu znamenal viacej, ako tá vzácna voňavá masť z pravého nardu. A chcela to jednoducho vyjadriť, veď jej srdce prekypovalo vďakou a láskou aj pre vzkriesenie jej brata. Ježiš si ju vzal týmito slovami do ochrany. Možno aj Máriu to prekvapilo a nechápavo v sebe protestovala, akýto deň jeho pohrebu tu Pán Ježiš spomína...

Smutné však je, že ani toto Ježišovo spomenutie Jeho blízkej smrti ich nezarazilo; celá poznámka zostala bez povšimnutia. Tiež je **smutné**, že ani tí, ktorí boli Ježišovi veľmi blízko, nepochopili prejav lásky a vďaky Márie, ale jej činom skôr pohrdali. Tento fakt hovorí o stave ich srdca a zmýšľania. Veru, boli ďaleko od **zmýšľania, aké mal Ježiš Kristus**. Ďaleko od toho, že by sa aj sami niečoho zriekli, že by niekoho uprednostnili. Že by si neboli dôležití vo vlastných očiach. A zároveň, boli ďaleko od toho, aby vedeli pochopiť a prijať, keď sa niekto zriekne – v ich prospech.

Ježiš na ceste na Golgotu je preto taký osamotený, opustený, nepochopený. Zmýšľanie Jeho učeníkov je tak **sebecké a pozemské!** Koľko sa ešte musia učiť, aby

sa vedeli skutočne odovzdať a mať jedinou prioritu: zmýšľať a konať tak, ako Pán Ježiš – a my sa to máme učiť s nimi.

Bratia a Sestry! Máriin skutok má **symbolický význam**: skutok Ježiša Krista naplní svet podobne, ako sa vtedy dom naplnil dobrou vôňou myrhy. Pretože láska nehľadá svoj prospech, nie je vypočítavá, ale chce milovať. Takto zmýšľal Ježiš a k takémuto zmýšľaniu je nám príkladom aj **Máriin prejav lásky**. S radosťou, že môže svoju lásku vyznať viditeľným a citeľným spôsobom. Jej **zmýšľanie sa sústredilo na Pána** a nie na tú cenu, ktorú mala. A keď ju vedela poskytnúť, dať Pánovi Ježišovi, tak to pre ňu neznamenaloby obeť alebo stratu, ale radosť z tohto činu. Táto vôňa bola **pravá, ozajstná**. Mohli ju cítiť všetci, ktorí len chceli.

Bratia a Sestry, máme pred sebou príklad Márie. Ona zmýšľala podobne, ako zmýšľal Ježiš Kristus, keď nehľadel na to, čo ho to bude stáť, o čo tým príde, len na jediné: že naše stratené duše potrebujú spásu a vykúpenie. A preto sa vzdal svojej slávy a svojho postavenia, vzal na seba ľudskú podobu a všetko obmedzenie, čo aj pre nás zákony tohto fyzického života znamenajú. **Stal sa človekom**, aby trpel za nás a na našom mieste.

Túto lásku prijala Mária a viedlo ju to k podobnému činu, akoby pod heslom: **Všetko čo mám, Ti dám**. Nezáležalo jej na tom, kto čo si o tom myslí. Záležalo jej na jednom: **aby Ježiš prijal jej lásku** a vďaku. Tá bola **čistá a pravá**, a tí, čo sa nepohoršovali, mohli mať účasť na dobrej vôni myrhy, ktorá naplnila dom. Apoštol Pavel píše do Korintu, že „*sme Kristovou vôňou, príjemnou Bohu uprostred tých, čo získavajú spásu aj medzi tými, čo hynú; jedným vôňou smrti na smrť, druhým vôňou života na život.*“ (2K 2,15-16) Ak bude mať Pán Ježiš také výlučné miesto v našom živote, ako mal v Máriinom, tak určite budeme sprostredkovať spomínanú **vôňu života** tým, ktorí ju prijmu. Nech dá Pán, aby to tak bolo. **Amen**

Modlime sa:

Pane Ježišu Kriste, odpusť nám ten omyl, že si myslíme, že my sme tí, ktorí slúžime a darujeme Tebe. Pritom je to práve opačne – Ty si prišiel nám slúžiť a obetovať sa za nás. Ďakujeme za to Tvoje zmýšľanie, ktoré nám umožnilo získať odpustenie hriechov a stať sa Božími deťmi s právom na Tvoje kráľovstvo.

Vyznávame že naše zmýšľanie je tak veľmi sebecké, materialistické, často dáme, aby sme dostali, ale chýba tá nezištná láska, ktorá je ochotná vzdať sa v prospech druhého. Chýba, aj voči blízkym i ostatným, ale ani voči Tebe nevieme prejavíť takúto vďaku a odovzdanosť. Máriin úprimný čin lásky a vďaky nás zahanbuje. Viac lásky, ozajstnú lásku by sme chceli rozdávať a prežívať predovšetkým k Tebe.

Prosíme Preto o očistu a obnovu našich srdc, o obecenstvo s Tebou, aby sme mohli mať Tebe podobné zmýšľanie. Aby dar Tvojej lásky bol prítomný medzi nami a bol požehnaním i pre okolitých. Vezmi teda, Pane, naše životy do svojich rúk

a formuj si nás na svoju podobu. Aby sme Ťa oslavovali tam, kde si nás postavil a vyznačil naše miesto.

Prinášame Ti na modlitbách naše rodiny, deti, rodičov. Obnov a požehnaj vzťahy medzi nimi, ako a v širšom kruhu. Buď blízko nemocným, smútiacim, hľadajúcim. Daj nám odvahu medzi takými, čo Ťa nepoznajú, vyznať Ťa aj ústami. Nech je naše vyznanie potvrdené aj vierohodným životom. Pomôž nám žiť tak, aby si sa aj Ty mohol k nám priznať. Prosíme, drž nad nami svoju ochrannú ruku. Pre svoje milosrdenstvo, prosíme, vypočuj nás. *Amen*